

forfaldne Skattebidrag, maa man jo ogsaa være skattepligtig i det paagældende Skatteaar.

Den højtærede Minister talte desuden om, at man i sin Tid fra Indenrigsministeriet havde udsendt et Cirkulære, der fastslog, at man, i Overensstemmelse med de Regler, der gælder for Indbetaling til Statens Kasser, altid skulde betragte den Ydelse, der blev betalt, som gældende de ældste Tilgodehavender, den offentlige Kasse havde. For saa vidt vilde det være rigtigt nok at forlange, at de skattepligtige af Vælgerne havde betalt Skat hele Perioden igennem siden sidste Valg. Det var selvfølgelig det korrekte, men saaledes er det slet ikke praktiseret. Saaledes som man er gaaet frem i Kommunerne, har man kun set paa, om vedkommende har betalt det, der er paalignet ham det sidste Aar; om han det foregaaende Aar havde betalt noget i Skat eller ej, ser man bort fra, selv om der har været paalignet ham Skat. Ikke desto mindre, skønt man har været saa nøjsom i sine Fordringer, har dog en hel Mængde stemt, som ikke burde have kunnet det ifølge Valglovens Ord og Aand. Efter det kommunale Valg her i København i 1921 vakte Udfaldet af Valget endogsaa overordentlig Opmærksomhed, idet de borgerlige Grupper kun kunde besætte 17 Pladser i det kommunale Raad. Det førte til, at der blev optaget en Undersøgelse af Spørgsmaalet. Det antoges den Gang, at der var ca. 30 000 Vælgere, som uberettiget havde stemt, idet de havde faaet Eftergivelse af Rodemesteren mod Ydelse af kun en ganske ringe Del af Skatten. Det er dette Misforhold, jeg gerne har villet bidrage til at man kunde komme bort fra, saaledes at det i Fremtiden kun blev dem, der er med til at bære de kommunale Byrder, som de er ansat til ved Skatteligningen, og ikke dem, der kun er nydende Medlemmer af Kommunen, som skulde have Indfyldelse paa Kommunens Styrelse.

Bestemmelserne i § 2 gaar ud paa, at 6te og 7de Stykke samt en Del af 5te Stykke i Lov Nr. 101 af 29. Marts 1924 udgaar. Jeg omtalte, allerede da jeg havde Ordet ved Lovforslagets Forelæggelse, at de Bestemmelser om Eftergivelse, som findes der, ikke hører hjemme i en Valglov. Vil man have Regler om Eftergivelse af Skatten, bør de optages i den kommunale Skattelov, og der vil jeg ikke være uvillig til at medvirke til Indførelse af rimelige Bestemmelser, men ikke saaledes, at de kan misbruges som nu. Alene dette at være arbejdsløs har omtrent

været tilstrækkeligt til at gøre vedkommende til privilegeret Vælger.

Johannes Jensen: Da det Lovforslag, der blev til den nugældende kommunale Valglov, blev oversendt til Landstinget i Marts Maaned 1924, kom det med en stærk anbefaling. Sagen havde været Genstand for en Kommissionsbehandling, og Lovforslaget var enstemmigt vedtaget i Folketinget. Der var derfor al Anledning for Landstinget til at tro, at Sagen havde været grundigt overvejet, at man havde set den fra alle Sider, og at der ikke var store Huller i dette Lovforslag, som man skulde bruge det følgende Aar. Derfor blev Lovforslaget gennemført i Løbet af tre Dage her i Landstinget. Sagen var vel Genstand for en Udvalgsbehandling, men den var saa kort, at naar der nu viser sig at være Lakuner i Loven, kan man ikke sige, det er Landstingets Skyld, for den korte Tid, man tog til at behandle Lovforslaget, gjorde det næsten umuligt, at der kunde ske en grundig Gennemgang.

Det paagældende Lovforslag kom som nævnt hertil vedtaget enstemmigt i det andet høje Ting, men jeg tror, at man i begge Rigsdagens Afdelinger bør tillægge det noget mindre Vægt, at et Lovforslag er blevet vedtaget enstemmigt i den anden af Rigsdagens Afdelinger. Der er maaske endda Grund til at sige, at naar et Lovforslag er vedtaget enstemmigt, kan der være Fare for, at denne Enstemmighed er Udtryk for, at Sagen ikke har været saa grundigt behandlet i det andet Ting, som den vilde være blevet, dersom Anskuelserne havde faaet Lov til at brydes. Jeg erindrer i alt Fald et Tilfælde, hvor det høje Folketing enstemmigt vedtog en Bestemmelse i det den Gang foreliggende kommunale Skattelovforslag, en Bestemmelse, der gik ud paa, at al den Kapital, der her i Landet var anbragt i fast Ejendom, skulde beskattes, som om den havde givet 4 pCt. i Udbytte, selv om den overhovedet ikke havde givet Udbytte. Man forstaar, at hvis en saadan Bestemmelse, der altsaa blev enstemmigt vedtaget i Folketinget med alle Stemmer mod min, var blevet gennemført i Rigsdagen, hvad den dog ikke blev paa Grund af Landstingets Modstand, vilde den have vakt stærk og berettiget Kritik i vore Tider, hvor det ikke altid er saaledes, at den Kapital, der er anbragt i Landejendomme, afkaster Rente. Den Bestemmelse vilde have virket rent paradisk i de Tider, vi lever i nu. Jeg nævner det ikke som nogen